Pregaria.cat

Entrada

Dijous a casa l'àvia

Com molts dijous, el Pep havia anat a visitar la seva àvia, una dona admirable, que vivia la tercera edat amb molta elegància i dignitat. El pis on vivia era immens, d'aquells d'abans, quan els metres quadrats dels habitatges de la gent burgesa tenien un preu molt baix. L'ascensor, amb miralls, seient i paraigüer puja a poc a poc, trontollant a cada pis, fins a la sotragada que avisa de la parada del tercer. L'àvia l'esperava com sempre. Arreglada, el cafè i les pastes preparades i amb molts ganes de xerrar i sobre tot de preguntar.

“Mira, Pep, jo ja en tinc 82, i he vist de tot. Et diré que amb tota una vida mai acabes de saber ben bé qui ets. Costa molt arribar a saber-ho, i no crec que siguin ja les coses de l'edat, perquè fa vint o trenta anys penso que em coneixia menys. Som un misteri per a nosaltres mateixos; un misteri indesxifrable. De joveneta, recordo, que una monja del col·legi ens va explicar que en un temple grec d'abans de Jesucrist, penso que es deia de Delfos, no n'estic segura, hi havia uns inscripció que deia “Coneixe't a tu mateix”. Quants cops ho he recordat! Soc molt gran i amb prou feines em conec“.

L'àvia continuava parlant, i el Pep externament sembla que la seguia. Per dintre, però, s'estava fent una pregunta. “I si això que diu és cert – que deu ser-ho – com és que la gent diu tan fàcilment que els magrebins són... o que els americans... o que els catalans... o que els veïns... o que els gais...”

“Pep, que m'escoltes?“. “Si. I tant!“. “Doncs, mira, per a mi es un consol pensar que Déu és l'únic que em coneix a fons i amb bons ulls per cert, l'Únic capaç de fer un bon judici“.

Aquella tarda de dijous quan el Pep tornava a casa es deia a ell mateix, que la seva àvia era una persona admirable, tenia una saviesa increïble.

(Ampliació: Mateu, 7, 1-5)

- No judiqueu i no sereu judicats.
- Tal com judiqueu sereu judicats.
- Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà, i no t'en adones de la biga que hi ha en el teu?
- Treu primer la biga del teu ull